

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 7T/14/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120010318
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Barbora Sopková
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2020:6120010318.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Banská Bystrica na hlavnom pojednávaní dňa 07. 07. 2020 konajúc samosudcom JUDr. Barbarou Sopkovou v trestnej veci obžalovanej C. B., nar. XX. XX. XXXX v Q. Q., takto

rozhodol:

C. B., nar. XX. XX. XXXX v Q. Q., trvale bydliskom T. X, Q. Q.,

je v i n n á, ž e

dňa 10. 05. 2019 v čase približne o 06.30 h na prvom poschodí hotela DIXON, so sídlom v Banskej Bystrici na Švermovej ulici č. 32, na chodbe, pri dverách do izby č. 103, po predchádzajúcom slovnom konflikte fyzicky napadla poškodenú G. K., nar. XX. XX. XXXX, ktorá v hoteli DIXON pracuje ako upratovačka tak, že jej chytila ukazovák a prostredník pravej ruky a tieto jej vykrútila smerom k poškodenej, čím jej spôsobila podvrtnutie II. a III. prsta pravej ruky s dobou liečenia, ktoré zranenie si vyžiadalo obmedzenie na obvyklom spôsobe života po dobu 17 dní a dobu PN v trvaní 14 dní,

t e d a

inému úmyselne ublížila na zdraví,

č í m s p á c h a l a

prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona.

Za to sa

o d s u d z u j e

Podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j) Trestného zákona, 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 46 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 6 (šiestich) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona sa výkon uloženého trestu podmienene odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona sa určuje skúšobná doba v trvaní 12 (dvanástich) mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku je obvinená povinná nahradiť poškodenej G.Y. K., M.. XX. XX. XXXX, Q. I. XXX/XX, Q. Q. škodu v celkovej výške 303,90 Eur.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátor Okresnej prokuratúry Banská Bystrica podal dňa 23. 04. 2020 na Okresný súd Banská Bystrica obžalobu sp. zn. 2 Pv 387/19/6601 - 11 obžalobu na obvinenú C. B., pre trestný čin právne kvalifikovaný ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods.1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, ako je uvedený v obžalobe a výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Súd dňa 27. 04. 2020 rozhodol trestným rozkazom sp. zn. 7T/14/2020, voči ktorému podala obvinená odpor, v dôsledku čoho súd určil termín hlavného pojednávania, na ktorom vykonal dokazovanie.

I.

Obžalovaná C. B. sa na hlavnom pojednávaní konanom dňa 07. 07. 2020 nezúčastnila, hoci naň bol riadne a včas predvolaná. Dňa 08. 06. 2020 bolo súdu doručené „ospravedlnenie neúčasti obvineného zo zdravotných dôvodov“, ktoré obsahovalo len nevyplnený formulár bez akéhokoľvek sprievodného listu, ku ktorému bola priložená lekárska správa. Samosudca prípisom zo dňa 12. 06. 2020 (obžalovaná si ho prevzala dňa 22. 06. 2020, čo potvrdila svojim podpisom na doručení) oznámil obžalovanej, že jej podanie, ktorého súčasťou je prepúšťacia správa nemožno akceptovať ako ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní, ak tým bolo mienené ospravedlnenie neúčasti na hlavnom pojednávaní zo zdravotných dôvodov, pretože z neho nevyplýva dôvod, pre ktorý sa nemôže dostaviť na súd a z lekárskej správy nevyplýva prípadná obmedzenosť v pohybe, či iné ohrozenie zdravotného stavu. Napriek uvedenému sa obžalovaná na hlavné pojednávanie bez „ďalšieho ospravedlnenia“ nedostavila.

Pre neprítomnosť obžalovanej bola na návrh prokurátora podľa § 258 ods. 4 Trestného poriadku prečítaná jej výpoveď z prípravného konania, kde uviedla, že sa necíti byť vinná zo spáchania skutku, ktorý sa jej kladie za vinu, iba sa bránila pred konaním pani K., pričom vtedy ležala na zemi. Na druhej strane ju celá vec úprimne mrzí. Upozornila na nepravdy, ktoré vo svojej výpovedi v prípravnom konaní uviedla poškodená G. K.. Nepravdivým je tvrdenie, podľa ktorého mala čupieť a búchať rukami na dvere izby č. 103, pretože vtedy ležala na zemi a podľa jej názoru, ak by mala búchať na dvere, tak by nečupela, ale by stála. Tiež nemá logiku, aby búchala na dvere izby, v ktorej nikto nebol, keďže jej vtedajší priateľ, ktorý v izbe býval, bol na prízemí hotela a izba bola prázdna. Má tiež za to, že pokiaľ poškodená (ako tvrdí) ukazovala prstom - ukazovákom pravej ruky, nie je možné, aby jej súčasne zachytila ukazovák aj prostredník, pretože pri ukazovaní ukazovákom býva prostredník skrytý do dlane. Preto si myslí, že mechanizmus úrazu nemohol byť vykonaný tak, ako tvrdí poškodená, práve naopak, mechanizmus úrazu, ako aj spôsobený úraz mohol byť vykonaný tak, že poškodená pri napadnutí obžalovanej sa približovala oboma rukami k jej tvári a v takom prípade je možné, aby jej zachytila ukazovák aj prostredník súčasne a pri pohybe poškodenej smerom k obžalovanej došlo k práve takému úrazu s práve takými dôsledkami, akému došlo aj podľa odborného vyjadrenia. Podľa jej názoru konala v nutnej obrane, pretože odvracala priamo hroziace nebezpečenstvo (útok), ktoré jej od poškodenej hrozilo. Zľakla sa aj toho, že ak by ju poškodená napadla akýmkoľvek spôsobom, mohla jej spôsobiť vážne poranenia operovanej chrčtice. V konkrétnom prípade určite nešlo o jej úmysel ublížiť na zdraví poškodenej, jej zranenie ju mrzí, ale k tomuto zraneniu došlo v dôsledku obrany obvinenej pred útokom poškodenej. V prvej výpovedi (ako svedka) uviedla, že mala vypité, pretože otázku policajta vnímala, či je úplne bez požitia alkoholu, čo nebola. Spresnila, že v čase okolo 23.00 h (teda asi sedem hodín pred skutkom) vypila 2 - 3 dcl vína, nič viac. Incident riadne vnímala, alkohol jej konanie neovplyvňoval a v čase skutku sa cítila triezva.

Poškodená G. K. na hlavnom pojednávaní vypovedala, že v čase skutku pracovala ako upratovačka v hoteli Dixon, pričom do práce chodila na 06.00 h. Aj v predmetný deň tak prišla do práce, začala upratovať a začula krik a búchanie na chodbe, kde býva syn majiteľa hotela (priateľ obžalovanej), pričom tam vtedy boli ubytovaní aj iní hostia. Obžalovaná čupela pri izbe č. 103, kde ten jej priateľ býva, on bol dole pri bare, ale počula krik a buchot, tak išla upozorniť, aby boli ticho. Ona obžalovanej len dobre chcela, vie, že s priateľom už viackrát mali nehody, tak jej svedomie nedalo, keď počula buchot a krik, lebo ona tiež má dcéru v takom veku, ako je obžalovaná, tak ju išla upozorniť, pekne jej povedala. Už išla naspäť, že ide ďalej upratovať, keďže obžalovaná si nedala povedať, „išla si svoje“, už bola poškodená skoro pri schodoch, keď obžalovaná začala nadávať na jej deti, že sú kurvy. Obžalovaná tam čupela pri dverách,

aj odpadky tam boli porozhadzované, povedala jej poškodená so vztyčeným prstom: „C., ty nenadávaj na moje deti, ony ti nič nespravili.“ Vtom sa obžalovaná postavila, vykrútila jej prsty, potom utiekla tam, kde boli ubytovaní iní hostia a tam začal po poškodenej vykrikovať, že na ňu pošle exekútorov a policajtov. Poškodená potom išla dole na recepciu, kde povedala, čo sa stalo. Prišla nadriadená a aj šéf a hneď išli za obžalovanou, aby ju vyhodili, že tam nemá čo robiť. Ako jej obžalovaná ublížila, tak hneď cítila pri upratovaní, že ju to bolí, potom pred obedom už povedala nadriadenej, že ide na pohotovosť, lebo sa to už nedalo. Na pohotovosti jej spravili röntgen a povedali, že má natiahnuté šľachy. Obviazali jej to do bandáže a poučili ako a čím si to má natierať, aby ju to tak nebolelo. Dva týždne bola práceneschopná. Nemohla si ani chlieb odkrojiť, ani riad umyť, je praváčka, vadilo jej to. C. (obžalovanej) nechcela ublížiť, len ju chcela upozorniť, pretože aj deň predtým robili s priateľom neplechu, za čo bola majiteľom hotela káraná poškodená.

Znalec L. L. T. predniesol odborné vyjadrenie (znalecký úkon) č. 70/2019 v súlade s jeho písomným vyhotovením na č. I. 37 - 48 vyšetrovacieho spisu a na jeho záveroch zotrval. Zranenia, ktoré utrpela poškodená mohli vzniknúť tak, ako to uviedla, kedy jej obžalovaná mala vykrútiť dva prsty pravej ruky. Čo sa týka liečby, na PN bola od 13. 05. 2019 do 27.05. 2019, na traumatológii bola ošetrená v deň úrazu s tým, že podľa lekárskej správy to bolo uzavreté ako pomliaždenie. Na ďalších špecializovaných vyšetreniach nebola, len u obvodného lekára. Z lekárskej dokumentácie znalec dospel k záveru, že poškodená utrpela podvrtnutie II. a III. článku prsta pravej ruky. Poškodená subjektívne udávala bolesti druhého a tretieho prsta, čo aj mohla pociťovať, hoci už po týždni na kontrole u obvodného lekára uviedla, že sa má lepšie. Čo sa týka obmedzení v obvyklom spôsobe života, mohla byť obmedzená, a to najmä pociťovaním bolesti, do akej miery však znalec nevie zhodnotiť, nakoľko bolesť je vysoko subjektívna. Pomoc druhej osoby nepotrebovala, nebola obmedzená v pohybe, ani vykonávaní osobnej hygieny. Keďže je praváčka a mala poškodenú dominantnú ruku, mohla byť obmedzená v obvyklom spôsobe života, napríklad ako aj sama uviedla, pri krájaní chleba. Práceneschopnosť v trvaní dvoch týždňov považuje za primeranú. Útok bol nižšej až strednej intenzity, stav po operácii chrčtice a s ním spojené bolesťami obžalovanej, nemohlo byť prekážkou vedenia takéhoto útoku.

Podľa § 269 Trestného poriadku sa oboznámili listinné dôkazy:

- priestupkový spis č. ORPZ-BB-OPP3-211/2019-P (č. I. 49 - 67)
- zápisnica o konfrontácii medzi obvinenou a poškodenou (č. I. 16 - 18)
- správa o povesti Mestského úradu Banská Bystrica (č. I. 75)
- správa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v BB (č. I. 76)
- výpis z ústrednej evidencie priestupkov Ministerstva vnútra SR (č. I. 77)
- odpis Registra trestov Generálnej prokuratúry SR č. I. 97

II.

Prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona sa dopustí ten, kto inému úmyselne ublíži na zdraví a potrestá sa odňatím slobody na šesť mesiacov až dva roky.

Objektom tohto trestného činu je ľudské zdravie, pričom následkom musí byť vždy ublíženie na zdraví v zmysle § 123 ods. 2 Trestného zákona (teda také poškodenie zdravia iného, ktoré si objektívne vyžiadalo lekárske vyšetrenie, ošetrovanie alebo liečenie, počas ktorého bol nie iba na krátky čas sťažený obvyklý spôsob života poškodeného). Práve následkom sa totiž odlišuje trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 156 Trestného zákona od ublíženia na zdraví podľa § 155 Trestného zákona, ktorého následkom je až ťažká ujma na zdraví (vážna porucha zdravia alebo vážne ochorenie, ktorou je zmrzačenie, strata alebo podstatné zníženie pracovnej spôsobilosti, ochromenie údu, strata alebo podstatné oslabenie funkcie zmyslového ústrojenstva, poškodenie dôležitého orgánu, zohyzdenie, vyvolanie potratu alebo usmrtenie plodu, mučivé útrapy, alebo porucha zdravia trvajúca dlhší čas).

Obžalovaná sa ku skutku ako takému, kvalifikovanému ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona nepriznávala, bránila sa tým, že ona sama mala zhoršený zdravotný stav, takže nemohla vyvinúť taký silný útok, spochybňovala mechanizmus vzniku zranení poškodenej a v neposlednom rade poukazovala na útoku predchádzajúce konanie poškodenej, kedy mala obžalovaná odvracať nebezpečenstvo hroziace jej od poškodenej.

Súd sa preto zaoberal aj možnosťou, či obžalovaná nekonala v nutnej obrane, čo by bola okolnosť vylučujúca protiprávnosť činu.

Okolnosti vylučujúce protiprávnosť činu v trestnom práve hmotnom predstavujú inštitúty zložené zo súhrnu vytvárajúcich typizáciu určitého ľudského správania (skutku človeka), ktoré spôsobujú, že aj keď inak skutok je trestným činom (pretože spĺňa všetky formálne znaky trestného činu a v prípade prečinu aj materiálny znak - závažnosť), za splnenia podmienok niektorej z okolností vylučujúcich protiprávnosť činu nebude trestným činom ani iným verejnoprávnym deliktom, pretože mu chýba základný znak, protiprávnosť. Protiprávnosť vo všeobecnosti znamená správanie či stav, ktorý je v rozpore s právnymi normami. Protiprávnosť je základom trestného činu, pretože trestný čin je spáchaný vždy porušením zákazu obsiahnutého v normách trestného práva hmotného. Ak nejakému skutku chýba protiprávnosť, nie je trestným činom ani iným verejnoprávnym deliktom od samého začiatku. Medzi okolnosti vylučujúce protiprávnosť okrem iných patrí aj nutná obrana (§ 25 Trestného zákona).

Pri nutnej obrane podľa § 25 Trestného zákona ide o odvrátenie nebezpečenstva, ktoré vzniká útokom človeka, pričom obrana je namierená proti útočníkovi. Ide o osobitný prípad stretu záujmov na ochrane rôznych spoločenských vzťahov. Na jednej strane je to záujem obrancu, ktorý bol napadnutý útokom, a na druhej strane je to zdravie, majetok, resp. aj život útočníka alebo niektorý iný jeho záujem (napr. osobná sloboda), ktorý by bol za iných okolností (keby nebol útočníkom) chránený. Pri nutnej obrane sú tieto záujmy útočníka obetované, aby bol odvrátený útok. Útok sa v tomto ustanovení chápe ako protiprávne konanie človeka proti záujmom chráneným Trestným zákonom, ktorý musí priamo hroziť alebo trvať. Útok smeruje proti záujmom, ktoré chráni Trestný zákon, napríklad život alebo zdravie. Obrana smeruje proti útočníkovi a spravidla postihuje jeho telesnú integritu. Musí prebiehať súčasne s útokom. O nutnú obranu ide aj vtedy, keď osoba činom inak trestným odvracia priamo hroziaci alebo trvajúci útok, ktorý je namierený proti telesnej integrite inej osoby. Ak útok už skončil, môže ísť o odplatu, ktorá nie je nutnou obranou. O nutnú obranu nejde ani vtedy, keď sa útok už fakticky skončil alebo keď páchatel reaguje na útok takým spôsobom, že útok v skutočnosti odpláca, a nie odvracia. Stav nutnej obrany je dôvodom vylučujúcim nebezpečnosť činu pre spoločnosť aj jeho nedovolenosť, takže čin uskutočnený v nutnej obrane nie je trestným činom a nemôže byť postihnutý trestom ani inou sankciou.

Konať za okolnosti vylučujúcej protiprávnosť činu, teda v nutnej obrane, je možné len voči útoku, ktorý trvá alebo, ktorý bezprostredne hrozí.

Z výpovedí obžalovanej ako aj poškodenej mal súd za preukázané, že medzi nimi došlo k slovnému konfliktu, kedy poškodená obžalovanú upozorňovala na jej nevhodné správanie a obžalovaná nadávala na dcéry poškodenej. Výpoveď poškodenej, ktorá tvrdí, že obžalovaná sa postavila z čupnutia a vykrútila jej prsty na pravej ruke (čo na hlavnom pojednávaní aj demonštratívne predviedla) je pritom do veľkej miery aj v značných detailoch konzistentná, a to aj napriek uplynulému času, potvrdil aj znalec jednak v odbornom vyjadrení, ale aj pri osobnom výsluchu na hlavnom pojednávaní, keď uviedol, že druh zranenia poškodenej, ako i mechanizmus jeho vzniku mohli byť spôsobené práve takýmto konaním obžalovanej. Je rovnako nutné uviesť, že zo spôsobu, akým obžalovaná poškodenú oslovila a aj následne sa k nej správala, je zrejmé, že poškodená pre obžalovanú nepredstavovala žiadnu hrozbu (až vôbec nie takú, že by sa obžalovaná musela brániť tak aktívne). Vzhľadom na závery znalca, ako aj výpoveď poškodenej sa obhajoba obžalovanej javí ako účelová v snahe zbaviť sa trestnej zodpovednosti za svoje vlastné, neadekvátne, správanie, ktoré vyústilo k spôsobeniu zranenia poškodenej, ktoré jej následne sťažilo obvyklý spôsob života. Súd neveril ani tej obrane obžalovanej, že nebola nútená búchať na dvere hotelovej izby č. 103, nerobila krik a nebola pod vplyvom alkoholu. Z časového sledu udalostí, kedy ku skutku došlo v skorých ranných hodinách, nemala poškodená žiadny iný dôvod stretnúť sa obžalovanou ako skutočne taký, že ju chcela upozorniť na jej nevhodné správanie, obťažujúce a vyrušujúce hotelových hostí, ktoré zrejme obžalovaná nemohla spôsobiť len tým, že ležala pred izbou, ale mohla ho spôsobiť práve búchaním a krikom. Podľa názoru súdu, k takému konaniu mohlo dôjsť aj požitím alkoholických nápojov obžalovanou v predchádzajúci deň, pričom množstvo muselo byť určite vyššie, ako to uvádza obžalovaná a jej spontánna výpoveď ešte v postavení svedka sa javí pravdepodobnejšia, keď obžalovaná zrejme mala vypité a k jej nepohode prispela aj predchádzajúca hádka s priateľom, na izbu ktorého v podstate aj v ranných hodinách búchala. Bez ohľadu na to, či ku skutku došlo v dôsledku požitia alkoholických nápojov alebo hádky s priateľom, kedy bola obžalovaná podráždenejšia, je neprípustné (z hľadiska trestného práva a záujmu spoločnosti) vyvinúť voči osobe, ktorá ju mienila len napomenúť, vyvinúť také fyzické násilie, že dôjde k poškodeniu zdravia iného. Tiež

bol súd presvedčený o tom, že obžalovaná konala v priamom úmysle, pretože si bola vedomá toho, že porušuje práva poškodenej - konkrétne zasahuje a poškodzuje jej zdravie.

Zhodnotiac vyššie uvedené, z dokazovania bez pochyb vyplynulo, že obžalovaná z hľadiska objektívnej stránky konala tak, že inému úmyselne ublížila na zdraví. Obžalovaná tak svojim konaním naplnila znaky skutkovej podstaty a dopustila sa prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, zo spáchania ktorého ju aj súd uznal vinnou, pretože neboli zistené ani okolnosti vylučujúce trestnú zodpovednosť (nepříčetnosť).

III.

Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadol u obžalovanej na spôsob spáchania činu, jeho následky, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, jej osobu, pomery a možnosť jej nápravy.

V ústrednej evidencii priestupkov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky má obžalovaná jeden priestupok, a to na úseku cestnej premávky za prekročenie povolenej rýchlosti jazdy. V Registri trestov Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky nemá záznam.

Mesto Banská Bystrica vo svojej správe o povesti uvádza, že obžalovaná je slobodná a bezdetná. Býva v rodinnom dome v spoločnej domácnosti s rodičmi, otcom B. B. a matkou T. B., rod. N.. Má ukončené stredoškolské vzdelanie s maturitou na Strednej odbornej škole v Kremničke v odbore grafik tlačových médií. Pracuje ako čašníčka v reštaurácii Atlét. Medzi jej záľuby patrí šport, aktívne sa venovala tenisu a rekreačne behá. V evidencii priestupkov Mestského úradu Banská Bystrica, ktorých prejednanie je v kompetencii miestnej samosprávy, nemá žiaden záznam o spáchaní priestupku.

Pri rozhodovaní o treste, akým je potrebné na osobu obžalovanej pôsobiť, súd vychádzal zo zásad ukladania trestov podľa § 34 Trestného zákona. Podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona, pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a príťažujúcich okolností. Súd vzal do úvahy existenciu jednej poľahčujúcej okolnosti, a to, že pred spáchaním trestného činu obžalovaná viedla riadny život. Príťažujúcu okolnosť súd nezistil.

Podľa 38 ods. 3 Trestného zákona, ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností, znižuje sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Pretože u obžalovanej prevažoval pomer poľahčujúcich okolností, znížila sa horná hranica trestnej sadzby na 18 mesiacov. Súd tak ukladal trest v rozmedzí trestnej sadzby 6 mesiacov až 18 mesiacov. Účel trestu z hľadiska generálnej, ako aj individuálnej prevencie bude u obžalovanej dosiahnutý uložením trestu odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov, teda na úplne spodnej hranici určenej trestnej sadzby. Obžalovaná sa doteraz v trestnoprávnej rovine nedostala do rozporu so zákonom a vedie usporiadaný život, okamžitý výkon uloženého trestu súd nepovažoval za potrebný a preto jej jeho výkon odložil. Vzhľadom na okolnosti prípadu a osobu obžalovanej súd za primeranú považoval skúšobnú dobu v v najkratšom možnom trvaní, a to 12 (dvanásť) mesiacov.

Pri uznaní viny obžalovanej súd rozhodol aj o povinnosti nahradiť škodu. Poškodená G. K. si v konaní riadne a včas uplatnila nárok na náhradu škody, ktorý vyčíslila vo výške 303,90 Eur v zmysle odborného vyjadrenia č. 70/2019 vypracovaného L. L. T., t. j. 15 bodov x 20,26 Eur (výška bolestného v zmysle § 5 ods. 2 zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov v spojení opatrením Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. S07592-2019-OL o ustanovení výšky náhrady za bolesť a výšky náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia na rok 2019, zverejnené v Zbierke zákonov pod č. 133/2019). Súd v súlade s ustanovením § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obžalovanej povinnosť poškodenej túto škodu nahradiť

Na základe uvedených skutočností a zisteného skutkového stavu samosudca rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od jeho vyhlásenia alebo oznámenia.

Odvolanie má odkladný účinok.

V prospech obžalovaného môžu podať odvolanie príbuzní v pokolení priamom, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manželka a družka ale nie proti jeho vôli.

Poškodený môže podať odvolanie iba pre nesprávnosť výroku o náhrade škody.